

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 228/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Hurtišom, Matice slovenskej 17, Prievidza, ktorou namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 41 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Humenné a Krajského súdu v Prešove, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojich základných práv zaručených čl. 41 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Humenné a Krajského súdu v Prešove.

2. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplynulo, že sťažovateľ je účastníkom civilného mimosporového konania, ktorého predmetom je styk s maloletým dieťaťom.

3. V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ okrem iného uviedol:

„Krajský súd v Prešove napádaným rozhodnutím č.k. 2CoP/2016. potvrdil rozhodnutie Okresného súdu v Humennom zo dňa 11.11.2015 vydané v konaní 19P/432/2011-413 a v prevyšujúcej časti vrátil Okresnému súdu v Humenné na ďalšie konanie. Dôvodom pre takýto postup malo byť, že neboli naplnené dôvody na zákaz styku otca s dcérou a nie je možné odobrať toto základné právo otcovi bez zákonného dôvodu.

Predmetom prieskumu bolo vydanie rozsudku zo dňa 19.10.2016 vydaného v konaní č.k. 2CoP/2016. Obsahom návrhu matky maloletej bol návrh na zákaz styku otca s maloletou [REDAKOVANÉ] ako aj alternatívny návrh na úpravu styku otca s maloletou...

Moje právo vychovávať dieťa bolo porušené, pretože mi nebolo možné využívať moje právo na styk s dcérou už dlhé roky. Rozhodnutím Krajského súdu v Prešove mi bol stanovený styk s dcérou v termínoch, ktoré stanovil súd. Toto moje právo bolo porušené nie len matkou maloletej, ale predovšetkým súdmi Slovenskej republiky, pretože do dnešných dní svojimi rozhodnutiami nezabezpečili výkon mojich práv, z dôvodu, že napriek tomu, že matka neplnila svoje povinnosti..., ale napriek tomu nerozhodli o postihu matky za svoje konanie. Upriamujem pozornosť Ústavného súdu na skutočnosť, že toto tvrdím 13 rokov a žiadam tak Okresné ako aj Krajské súdy o zabezpečenie môjho práva, ale súdy sa ku mne chovajú ako keby som nebol človek...

Súdy zároveň robia prieťahy v konaní, pretože pri návrhu na zákaz styku otca s dcérou rozhodli rozsudkom, že síce zamietli matke návrh na zákaz styku, ale v prevyšujúcej časti vrátili vec na ďalšie konanie. Predmetom ďalšieho konania je úplná zvrátenosť znovu zisťovať a posudzovať nepodstatné veci... Krajský súd sa odvoláva na názor Okresného súdu v Humennom, že otec by mal prejaviť viac tolerancie. Tak to už je výsmech právu. Matka bráni otcovi byť s dcérou a súd bez znalosti veci povie, aby bol otec tolerantný... Nebol som ani pozbavený svojprávnoti, ani inak obmedzený na právach. Do dnešných dní všetky návrhy matky súdy zamietli a aj tak som nebol s dcérou. Podával som niekoľko trestných oznámení, ktoré vyústili v súdne konania, kde sa „kvázi“ skúmala

trestná zodpovednosť matky. A aký výsledok? Matka oslobodená zakaždým a ja som nebol s dcérou do dnešných dní !!!!!...

Navrhoval som výkon rozhodnutia a do dnešných dní súdy nerozhodli . To je totálny výsmech právu. Dávam do pozornosti Ústavnému súdu, že súdy ma šikanujú, pretože mi nezabezpečili výkon rozhodnutia...

V doterajších konaniach súdy zakaždým rozhodli o mojich právach , prisúdili mi moje práva, avšak nezabezpečili vykonateľnosť mojich práv. V právnom systéme Slovenskej republiky nie je možné, aby boli prisúdené práva, ktoré sú nevykonateľné. Súdy majú z úradnej povinnosti zabezpečiť na požiadanie subjektu práva vykonateľnosť. Mne takúto vykonateľnosť súdy nie len že nezabezpečili, ale práve naopak, dochádzalo k úmyselným prietahom v súdnych konaniach, na ktoré som aj poukazoval počas súdnych procesov...

Upriamujem pozornosť na skutočnosť, že súdy ma svojimi rozhodnutiami neustále šikanujú, pretože teraz v tomto poslednom konaní č.k 2CoP/2016 zase budem musieť chodiť na pojednávania do Humenného, kde budem mať zase náklady na cestu a výsledok bude znovu ten istý. Že nebudem s dcérou. V minulosti som súdom vyúčtoval, že som mal náklady 5000.-€ na cesty do Sniny úplne zbytočne. Musím platiť výživné, cestovné na súdy a dieťa so mnou 13 rokov nebolo... Článok 41 ods. 4 Ústavy SR hovorí jednoznačne mám právo na uplatňovanie svojich ústavných práv na výchovu dcéry. Ale mne je toto právo 13 rokov odopierané... Dávam do pozornosti Ústavného súdu SR, že súdy do dnešných dní neodstránili bráneniu môjmu právu zo strany matky, pretože na moje podnety reagovali súdy zamietnutím a oslobodením matky spod obžaloby...

Už 13 rokov sú flagrantne porušované moje práva a matka maloletej je zvýhodňovaná a ja som poškodzovaný, pretože v rozhodnutiach doteraz vydaných súdmi, ktoré sa týkali výkonu rozhodnutia sa zakaždým ignoruje pri vynesení rozsudku správanie matky... Ani jeden súd sa nezaoberal vplyvom matky od 5 rokov jej života. To popiera absolútne od základu moje práva. Matka poruší zákon a ja mám robiť kroky, aby som našiel inú cestu k dieťaťu...

V celom konaní dochádzalo a aj k prietahom v konaní, pre ktoré nemôžem vykonávať svoje právo stykať sa s dcérou . V konaní síce súdy zamietli návrh matky na zákaz styku otca s dcérou, avšak v ostatnej časti nariadil Krajský súd, aby sa pokračovalo v konaní. Je absolútne šikanózne, že mne je upierané 13 rokov byť s dcérou a súd nezmyselne nariadi ďalšie prešetrovanie vzťahu otca s dcérou. Ved' o mojom práve sa stykať s dcérou sa

naposledy rozhodlo v roku 2009, kde mi stanovil súd styk. Od roku 2009 sa nerealizoval ani jeden styk z dôvodu, že matka preukázateľne bránila styku otca s dcérou. Je zarážajúce, že som od roku 2009 dával niekoľko trestných oznámení pre bránenie styku zo strany matky. Moje právo sa stáva postupom súdov nevykonateľné. Nie je možné, aby som mal od roku 2002 samé právoplatné rozsudky a matka účelovo vždy, keď súd rozhodne o prisúdení mojich práv, dá okamžite nový návrh na zákaz styku, popritom sa ešte nerealizoval ani jeden krát od právoplatnosti posledného rozsudku z roku 2009 styk . Ako je možné, že vôbec súd skúma dôvody, keď nenastala žiadna nová skutočnosť, práve naopak, čím viac sa nerealizuje styk otca s dcérou, tým viac sa dcéra odcudzuje s otcom. A súdy, tým, že nezabezpečili okamžité zamietnutie návrhu matky, ale práve naopak pokračujú v konaní, spôsobujú mne ako účastníkovi konania škodu tak finančnú ako aj psychickú ujmu...“

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Z uvedených dôvodov sa domnievame, že Krajský súd v Prešove ako aj Okresný súd v Humennom svojim nekonaním porušil moje ústavné práva a to: právo na rodinný život podľa čl.41 ods. 2 Ústavy SR ako aj § 19 ods. 2 Ústavy SR ako aj čl.48 ods.2 Ústavy SR

2. Na základe týchto skutočností v mene sťažovateľa navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že boli porušené moje ústavné práva a to porušené právo na rodinný život a priedahy v konaní a zároveň mi prisúdil majetkovú ujmu vo výške 7 000. €, ako aj nemajetkovú ujmu vo výške 100 000.-€.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

8. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

9. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

10. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom

na začatie konania podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany (I. ÚS 102/2016). Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

11. Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol vyslovenie porušenia svojich práv garantovaných čl. 41 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojitosti s nekonaním Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu Humenné. V odôvodnení sťažnosti uviedol sťažovateľ spisovú značku Okresného súdu Humenné – 19 P 432/2011 a Krajského súdu v Prešove – 2 CoP/2016, teda neúplnú. K sťažnosti pripojil rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 19 P 432/2011-413 z 11. novembra 2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2 CoP 1/2016-443 z 19. októbra 2016 a opravné uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 13 CoP 9/2008 z 25. júna 2009 týkajúce sa konania prebiehajúceho na odvolacom súde pod sp. zn. 13 CoP 9/2008. Poukazom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že z petitu sťažnosti a príloh nie je možné zistiť, porušenie ktorého práva priradil sťažovateľ ku ktorému rozhodnutiu, resp. konaniu všeobecného súdu, a teda ktorým rozhodnutím, resp. konaním bolo porušené jeho právo na rodinný život a právo na bezprieťahové konanie. Sťažnosť tak vykazuje znaky neurčitosti a zmätočnosti, čo je v rozpore s § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

12. V dôsledku uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť neobsahuje elementárne zákonom predpísané náležitosti (§ 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktorých absencia je zákonným dôvodom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní.

13. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí v prípade osoby práva znalejš (advokáta) nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

14. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí.

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalšom návrhu sťažovateľa (priznanie ujmy), ktorý je viazaný na to, že sťažnosti by bolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017